

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Mgr. H. V. K.**, zast. JUDr. Milošem Tuháčkem, advokátem, se sídlem Převrátiská 330/15, Tábor, proti žalovanému: **Městský úřad Počátky**, se sídlem Palackého náměstí 1, Počátky, zast. JUDr. Alenou Prchalovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Husova 1288/25, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2018, ve věci žádosti žalobkyně o informace ze dne 10. 7. 2018, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. 9. 2019, č. j. 50 A 5/2019 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na nákladech řízení o kasační stížnosti 5.250 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žádostí podle § 82 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), se dne 1. 6. 2018 žalobkyně domáhala poskytnutí informací, konkrétně zápisů ze zasedání rady města Počátky. Jelikož na tuto žádost neobdržela žádnou odpověď, požádala o výše uvedené informace dne 10. 7. 2018 dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). Žalovaný odmítl tuto žádost rozhodnutím ze dne 24. 7. 2018, č. j. 813/2018/STAR, dle § 15 odst. 1 informačního zákona. O odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí rozhodl následně Krajský úřad Kraje Vysočina svým rozhodnutím ze dne 4. 9. 2018, č. j. KUJI 62904/2018, tak, že rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení; žalovaný totiž neuvedl, na základě které výjimky dle informačního zákona poskytnutí informací odmítl. Stejná

procesní situace se opakovala u rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2018, č. j. 813/2018/star, jež Krajský úřad Kraje Vysočina zrušil pro nepřezkoumatelnost rozhodnutím ze dne 26. 11. 2018, č. j. KUJI 80639/2018. Žalovaný následně v záhlaví uvedeným rozhodnutím opětovně odmítl žádost žalobkyně týkající se poskytnutí zápisů z jednání rady města.

[2] V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný mimo jiné konstatoval, že veškeré požadované informace již byly zveřejněny, a to uvedením textů všech usnesení rady žalovaného na jeho webových stránkách. Poukázal, že jednání rady obce jsou neveřejná, a žalovaný tak může omezit poskytnutí zápisů z jednání rady v souladu s § 11 odst. 1 a 2 informačního zákona. Žádost žalobkyně je neoprávněná a účelová, žalobkyně, jakožto zastupitelka obce, měla požadované informace přístupné v souladu s § 101 odst. 3 zákona o obcích.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž poukázala, že se pohybuje v nekonečném „koloběhu“ nezákonných rozhodnutí žalovaného, který nerespektuje rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Žalobkyně za této situace považovala rozhodnutí žalovaného za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., přičemž odkázala na judikaturu NSS vážící se k této věci (rozsudek ze dne 10. 11. 2016, č. j. 3 As 278/2015 – 44, č. 3517/2017 Sb. NSS). Dále namítla, že na poskytnutí zápisů z rady žalovaného má právo nejen z pozice zastupitelky, ale především občanky města Počátky, o čemž svědčí také judikatura NSS (rozsudek ze dne 25. 8. 2005, č. j. 6 As 40/2004 – 62, č. 711/2005 Sb. NSS). Na povinnosti žalovaného nemůže nic změnit ani jednací řád města. Pokud má žalobkyně jako zastupitelka města právo na nahlédnutí do zápisů rady, pak má právo i na poskytnutí kopií. Žalobkyni jsou známa usnesení rady žalovaného, jedná se však pouze o torzo požadovaných informací. Sporná je i tvrzená pracnost anonymizace osobních údajů ze zápisu rady města, jelikož tyto údaje jsou anonymizovány již pro účely zveřejnění výpisu z usnesení rady města.

[4] Krajský soud v Českých Budějovicích v záhlaví uvedeným rozsudkem zrušil napadené rozhodnutí a nařídil žalovanému, aby žalobkyni poskytl zápisy z jednání rady města Počátky od 01/2014 do 68/2018 do 15 dnů od právní moci rozsudku. Přisvědčil žalobkyni, že je žaloba proti prvoinstančnímu rozhodnutí přípustná. Dále uvedl, že nelze jakkoli odlišovat postavení žalobkyně coby zastupitelky či občanky města. Je rovněž lhostejné, za jakým účelem žalobkyně o informaci žádala, přičemž bylo otázkou volby žalobkyně, podle kterého zákona při podání žádosti postupovala. Z její žádosti je nepochybné, že se jí žalobkyně domáhala poskytnutí informací ve smyslu informačního zákona, jakož i to, že její žádost byla určena žalovanému jakožto povinnému subjektu. K argumentu žalovaného o nutnosti anonymizace osobních údajů krajský soud podotknul, že existuje-li oprávnění žalobkyně jakožto zastupitelky obce dle § 82 písm. c) zákona o obcích požadovat informace, jež souvisejí s výkonem její funkce, a na tyto má nárok v plné a neanonymizované podobě, pak není dán jakýkoli důvod pro anonymizaci totožných údajů jen proto, že tatáž osoba podala žádost dle informačního zákona.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[5] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadl výše uvedený rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítl, že je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, jelikož

pokračování

krajský soud nevyhodnotil vyjádření stěžovatele k žalobě, v němž označil žádost žalobkyně za účelové, šikanózní jednání, jehož cílem bylo komplikovat činnost městského úřadu. Odkázal dále na judikaturu NSS, dle které je takové jednání pouze zdánlivým výkonem práva, kterému nejsou přiznány právní účinky (rozsudek ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48, č. 869/2006 Sb. NSS).

[6] Krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že stěžovatel své rozhodnutí opakovaně stejně zdůvodnil a nevyhověl závaznému právnímu názoru odvolacího orgánu. Stěžovatel podotknul, že odvolací správní orgán ani v jednom případě přímo neuložil žalovanému povinnost poskytnout žalobkyni požadované informace. Krajský soud se zabýval případem spadajícím do kompetence správních orgánů, kdy proti rozhodnutí stěžovatele mohla žalobkyně podat řádné odvolání k odvolacímu orgánu. Žalobkyně tedy nevyužila řádné opravné prostředky ve správním řízení a přímo podala proti nepravomocnému rozhodnutí žalobu.

[7] Stěžovatel dále namítl, že z posouzení obsahu žádosti žalobkyně vyplývá šikanózní jednání vůči němu, přičemž se nejedná o první žádost žalobkyně, a tímto dochází ke zneužívání práva ze strany žalobkyně. Dále poukázal, že i přes úpravu neveřejnosti jednání rady města zveřejňuje a zpřístupňuje podrobný výpis z usnesení rady všem občanům města.

[8] Stěžovatel považoval za nesprávný také výrok krajského soudu, dle kterého mají být vydány požadované informace bez jakékoliv anonymizace údajů, a to jen proto, že žalobkyně byla ve své době zastupitelkou města. Takový závěr nerespektuje zákonná (§ 8a informačního zákona) omezení poskytování informací.

[9] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se domáhá informací, jejichž zveřejnění nemůže stěžovatele nijak poškodit, přičemž v jiných městech jsou běžně uveřejňovány na internetu. Nevidí důvod, proč by neměla požadované informace obdržet, když stěžovatel v řízení před krajským soudem uvedl, že jinému občanovi by tyto informace poskytl. Nadto žalobkyně, jakožto zastupitelka města Počátky, měla právo na informace bez provedení anonymizace.

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu mimo jiné pro vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku je přitom vadou tak závažnou, že se jí

Nejvyšší správní soud musí podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatel sám nenamítal.

[13] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v určitých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[14] Stěžovatel dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z toho, že se krajský soud nevypořádal s vyjádřením stěžovatele k žalobě, který za důvod odmítnutí žádosti žalobkyně označil její účelové a šikanózní jednání.

[15] Nejvyšší správní soud uvedl například ve svém rozsudku ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 64/2009 - 153, „[n]ezohlednění důvodů uvedených ve vyjádření žalovaného k žalobě nemůže být vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je to žalobce, kdo určuje rozsah a meze přezkumu napadeného rozhodnutí v podobě žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a proto nevypořádá-li se soud s argumentací žalovaného, pak tím může ovlivnit kvalitu a sílu svého právního názoru, nikoli však zatížit své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti.“ Vzhledem k tomu nelze považovat napadený rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Krajský soud se řádně vypořádal s žalobní argumentací a rovněž zohlednil vyjádření žalovaného v žalobě, když v bodu 21. napadeného rozsudku uvedl, že „[v] tomto ohledu nelze jakkoli odlišovat postavení žalobkyně coby zastupitelky či občanky města. Je taktéž zcela lhostejné, za jakým účelem žalobkyně o informaci žádala.“

[16] Ze správního spisu plyne, že rozhodnutím Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 4. 9. 2018, č. j. KUJI 62904/2018, bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2018, č. j. 813/2018/STAR, z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v tom, že žalovaný neuvedl, na základě které výjimky dle informačního zákona poskytnutí informací odmítl. V rozhodnutí ze dne 26. 9. 2018, č. j. 813/2018/star, žalovaný opětovně odmítl žádost žalobkyně, přičemž nespecifikoval ustanovení informačního zákona, na základě kterého by žádost mohla být odmítnuta. Následně Krajský úřad Kraje Vysočina v rozhodnutí ze dne 26. 11. 2018, č. j. KUJI 80639/2018, zrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost. Napadeným rozhodnutím žalovaný odmítl žádost žalobkyně, přičemž uvedl, že jednání rady obce jsou neveřejná, a proto žalovaný může v návaznosti na § 11 odst. 1 a 2 informačního zákona omezit poskytnutí zápisů z jejího jednání.

[17] Podmínky poskytování informací na základě žádosti jsou upraveny v § 4a informačního zákona. Ustanovení § 6 až § 12 informačního zákona pak obsahují limity poskytování informací, tedy kdy a jakým způsobem může povinný subjekt poskytnutí informace omezit.

pokračování

[18] V případě, že povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží (§ 15 odst. 1 informačního zákona).

[19] V posuzovaném případě stěžovatel odmítl žádost žalobkyně o informaci pouze s odkazem na § 11 odst. 1 a 2 informačního zákona. V odůvodnění odmítnutí žádosti o informaci je však třeba podrobně vyložit, proč bylo nutné danou informaci neposkytnout, tj. zdůvodnit aplikaci konkrétního důvodu pro nevyhovění žádosti (podřadit daný skutkový stav pod příslušný důvod uvedený v informačním nebo v jiném zákoně), jinak by rozhodnutí nebylo přezkoumatelné (viz Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. C. H. Beck, Praha, 2016, s. s. 751 - 835).

[20] Vzhledem k výše uvedenému se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že stěžovatel opakovaně odmítl vydat požadované informace, aniž by vyhověl závaznému právnímu názoru odvolacího orgánu a uvedl konkrétní důvod pro tento postup ve smyslu informačního zákona. Nelze tak přisvědčit stěžovateli, že se krajský soud nesprávně zabýval případem spadajícím do kompetence správních orgánů. Tento závěr ostatně potvrzuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, dle které *„Žadatel o informace může ve věcech svobodného přístupu k informacím podat žalobu přímo proti rozhodnutí povinného subjektu, kterým povinný subjekt po předchozím zrušovacím rozhodnutí odvolacího orgánu znovu odmítl požadovanou informaci poskytnout...“* (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017 – 35, č. 3834/2019 Sb. NSS).

[21] Stěžovatel dále namítal, že je postup žalobkyně zneužitím práva, které nepožívá právní ochrany. Ani této námitce však zdejší soud nepřisvědčil.

[22] Nejvyšší správní soud připouští, že zneužití práva na informace na straně žadatele může v určitých případech být důvodem k odmítnutí žádosti, přičemž se jedná o důvod zákonem nepředvídaný (tzv. důvod faktický, srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, č. 3155/2015 Sb. NSS).

[23] Institutem zneužití práva se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře, např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48, č. 869/2006 Sb. NSS, v němž zdejší soud konstatoval, že *„[z]neužitím práva je situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady lex specialis derogat legi generali vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním (viz Knapp, V. Teorie práva. Praha: C. H. Beck, 1995, s. 184–185). Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu.“* Obdobně viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 - 5, č. 2099/2010 Sb. NSS, dle kterého *„zákaz zneužití práva je v jistém smyslu ultima ratio, a proto musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s*

jinými obdobně důležitými principy vlastního právního řádu, zejména principem právní jistoty, s nímž se – zcela logicky – nejvíce střetává.“

[24] Stěžovatel namítl, že se nejedná o první žádost žalobkyně, takových žádostí žalobkyně řeší „celou řadu“ (aniž by byť jen rámcově uvedl počet žalobkyní podaných žádostí). Nejvyšší správní soud připomíná, že o zneužití práva na informace půjde jen tehdy, pokud k „množstevnímu“ aspektu žádostí přistoupí i další faktor, jenž bude zcela nepochybně indikovat zneužívání tohoto práva (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 2 As 24/2015 - 52; ze dne 25. 6. 2014, č. j. 6 As 68/2014 - 21; ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 As 111/2011 - 30; či ze dne 28. 3. 2012, č. j. 1 As 59/2012 - 33). Zneužití práva není založeno bez dalšího ani tím, že se jedná o 68 zápisů a celkem 300 stran textu.

[25] Stejný závěr lze dovodit i z odborné literatury. *„Může se jednat např. o podávání velkého množství žádostí o poskytnutí různorodých informací, které spolu obsahově nesouvisejí, o snahu „paralyzovat“ množstvím podávaných žádostí vyřizování běžné agendy povinnými subjekty (např. v malých obcích, které nemají uvolněné obecní funkcionáře, může „aktivita“ takového žadatele prakticky zastavit vyřizování jiných běžných agend), neúčelné podávání stížností podle § 16a v situacích, v nichž již žadatel informace získal, byť po lhůtě, opakované nezaplacení zjevně oprávněné úhrady nákladů (např. úhrady za poskytnutí listinných kopií, u nichž není spor o množství ani výši úhrady), bezsmyslné trvání na zaslání informací elektronicky, když byly poskytnuty v listinné formě (nejde-li o případy, kdy je zjevné, že žadatel chce s informacemi dále elektronicky „pracovat“), bezdůvodné trvání na přímém poskytnutí zveřejněných informací [srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 162/2014-63 (3276/2015 Sb. NSS), bod 54 odůvodnění] či tematicky zcela zjevně nesmyslné otázky (z judikatury typu kdo dne XY zametal nádvoří státního zámku MN apod.)“* (Viz Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. C. H. Beck, Praha, 2016, s. 751 – 835).

[26] Stěžovatel odůvodnil tvrzený šikanózní charakter žádosti žalobkyně též tím, že by žalobkyně poskytnuté informace mohla využít či zneužít v soutěži politických stran a seskupení. Nejvyšší správní soud k této věci podotýká, že nijak neprokázané možné zneužití informace ze strany žadatelky, tedy jakási domněnka, že vydanou informaci by žadatelka mohla užít protiprávně, nemůže být důvodem pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace. Naopak, právo na informace je právem politickým a využití poskytnutých informací v soutěži politických stran, např. v rámci předvolební kampaně, či ke kritice volených zástupců občanů v rámci veřejné diskuse je zcela legitimní a v souladu se smyslem a účelem práva na informace.

[27] Vzhledem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatel neprokázal, že by žádost žalobkyně o informaci týkající se zápisu z jednání rady obce naplňovala charakter šikanózního jednání. Zdejší soud současně připomíná, že pokud se nepodaří zcela nepochybně dovodit, že žadatel svého práva skutečně zneužívá, je na místě postupovat ve prospěch žadatele a právo na informace mu neupírat (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2010, č. j. 1 As 54/2010 - 29).

[28] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že je nesprávný výrok krajského soudu, dle kterého mají být vydány požadované informace bez jakékoliv anonymizace údajů, a to proto, že žalobkyně byla ve své době zastupitelkou města.

pokračování

[29] Rada obce pořizuje v souladu s § 101 odst. 3 zákona o obcích ze své schůze zápis, který podepisuje starosta spolu s místostarostou nebo jiným radním. V zápise se vždy uvede počet přítomných členů rady obce, schválený pořad schůze rady obce, průběh a výsledek hlasování a přijatá usnesení. Zápis ze schůze rady obce musí být pořízen do 7 dnů od jejího konání. O námitkách člena rady obce proti zápisu rozhodne nejbližší schůze rady obce. Zápis ze schůze rady obce musí být uložen u obecního úřadu k nahlédnutí členům zastupitelstva obce.

[30] Zdejší soud si předně dovoluje poukázat na charakter požadované informace, kdy přisvědčil žalobkyni, že zápisy z rady města mohou být zpřístupněny na úřední desce městského úřadu (včetně elektronické podoby), což ostatně nevylučuje ani dikce § 101 zákona o obcích. Pokud stěžovatel v napadeném rozhodnutí spojuje neveřejnost jednání rady obce s odmítnutím žádosti o informaci týkající se zápisu z jednání rady, Nejvyšší správní soud upozorňuje, že taková úvaha není na místě. Již v právních větech rozsudku NSS ze dne 25. 8. 2005, č. j. 6 As 40/2004 – 62, č. 711/2005 Sb. NSS, se uvádí: „I. *Neveřejnost schůze rady obce ani právo člena zastupitelstva obce nahlížet do zápisu ze schůze rady obce (§ 101 odst. 1 a 3 zákona č. 128/2000 Sb., obecního zřízení) neomezuje samy o sobě právo na informace (čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) ohledně skutečností obsažených v takovém zápisu. II. Povinný subjekt poskytující informace ze zápisu ze schůze rady obce jiné osobě než členu zastupitelstva obce je povinen zajistit zákonem stanovenou ochranu práv a svobod jiných osob způsobu předvídanými v § 12 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím; to ovšem neplatí, pokud občan obce požaduje informace z usnesení rady, k nimž má podle § 16 odst. 2 písm. e) zákona č. 128/2000 Sb., obecního zřízení, zaručen přímý přístup formou nahlédnutí a pořízení výpisů.*“

[31] Jelikož byla žalobkyně v době žádosti o informace zastupitelkou města Počátky, měla v souladu s § 82 písm. c) a § 101 odst. 3 zákona o obcích právo na informace související s výkonem její funkce, přičemž takovými informacemi se rozumí též zápisy z usnesení rady obce. „*Informace odpovídající § 82 písm. c) musejí být členovi zastupitelstva obce poskytnuty v zásadě vždy bez omezení (včetně případných zaznamenaných osobních údajů a obchodního tajemství). Komplexní znalost těchto informací je totiž faktickou podmínkou, aby se zastupitel mohl účinně podílet (nebo alespoň potenciálně podílet) na konkrétním rozhodování zastupitelstva obce*“ (viz Potěšil, L., Furek, A., Hejč, D., Chmelík, V., Rigel, F., Škop, J. *Zákon o obcích. Komentář*. C. H. Beck, Praha, 2019, s. 488 – 503).

[32] Nejvyšší správní soud uzavírá, že ačkoli žalobkyně podala žádost o informaci dle informačního zákona, měla nárok na tyto informace v plné tedy neanonymizované podobě. Má-li totiž žadatel nárok podle zvláštního zákona na obsahově neomezený přístup k určité informaci, není důvod mu tento přístup omezovat jako jiným, nepřivilegovaným žadatelům, požádá-li o ně jen podle informačního zákona (srov. výše citovaný rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2005, č. j. 6 As 40/2004 – 62, č. 711/2005 Sb. NSS). Krajský soud tak nepochybil, když uvedl, že žalobkyně má nárok na požadované informace v plné a neanonymizované podobě. Tím není dotčena povinnost takového žadatele zajistit ochranu osobních údajů obsažených v poskytnuté informaci podle zvláštních předpisů.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[33] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[34] O nákladech řízení o kasační stížnosti pak Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Procesně úspěšná žalobkyně má právo na náhradu odměny právního zástupce (který před vyhlášením tohoto rozsudku oznámil ukončení zastoupení žalobkyně) za jeden úkon právní služby [vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 27. 10. 2019, podle § 11 odst. 1 písm. d) a § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb.] ve výši 3.100 Kč a za jeden úkon ve výši 1.550 Kč [vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 11 odst. 2 písm. a) a odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradu hotových výdajů za tyto dva úkony ve výši celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Celkově tedy je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni na nákladech řízení o kasační stížnosti 5.250 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu